

Шипшина

Максим Рильський

Кругом солов'ї, заливаюсь, поют,
Шиповник алеє пахучий...

А. Толстой

Шипшини кущ у мене під вікном
Цвіте блідо-рожевим, скромним цвітом
І переносить в молодість мене,
На польові дороги перехресні,
У ранки срібні, в вечори янтарні,
Що віщували серцю вічне щастя...

А друзі кажуть: нащо він тобі,
Цей кущ-дикун? Ти викорчуй його
І посади троянди тут культурні,
Як он на клумбі в тебе! —
Я ж на те
Відповідаю: всі оті культурні,
Французькі, поліантові та чайні,
Гібридно-чайні, з назвами складними,
Все більше іноземними, — усі
Праматір'ю своєю називають
Оцю звичайну, просту, польову,
Що люди вчені, мудрі та невдячні
Собачою назвали по-латині.
Усі ясновельможні ці сорти
Прищеплені до неї, до шипшини,
З її коріння живляться, братове!

Ні, не підніметься моя рука
На кущ оцей, відмовиться сокира
Його рубати! —
Це ж моя весна,
Це молодість, це пісня у полях,
Що дівчина співає невидима —

І несказанно гарна, певна річ!
Із пісні, з пісні вирости Бетховен,
Чайковський, Лисенко та Леонтович,
Шопен із пісні виріс, чародій,
І Римський-Корсаков, казкар поважний,
Із пісні — як троянда із шипшини!
Шевченко й Леся вирости із пісні,
До неї Пушкін спраглий припадав,
Живився Гейне піснею народу, —
І хто ж її насмілиться зрубати,
Під корінь хто безсмертну підітне?
Що хочете кажіть, шановні друзі,
А я уперто на своїм стою,
Як присягу підношу голос я:
Шипшини й пісні не віддам нікому!